



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7029/2022
13.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА и мал. ББ, кога заступа законски заступник – мајка тужилца АА, чији је пуномоћник Татјана Влаховић, адвокат из ..., против тужених ВВ из ..., чији је пуномоћник Душанка Јовановић Шуњара, адвокат из ... и Народне банке Србије, Завода за израду новчаница и кованог новца Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7526/2020 од 04.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7526/2020 од 04.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 38276/13 од 05.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је ГГ власник стана у Београду у улици ... број .., на високом приземљу, стан број 1, површине 55 м2, по уговору о откупу стана закљученог између ГГ, кога је заступала ВВ и Народне банке Србије – Завода за израду новчаница и кованог новца, закљученог дана 28.02.1992. године, овереног код Другог општинског суда у Београду Ов. бр. 4238/92 дана 05.03.1992. године, као неоснован; ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је ништав и без правне важности уговор о купопродаји стана у друштвеној својини закљученог дана 28.02.1992. године између Народне банке Србије – Завода за израду новчаница и ВВ, овереног пред Другим општинским судом у Београду под Ов. бр. 4238/92 дана 05.03.1992. године, као неоснован; ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да првотуженој накнаде трошкове поступка у

износу од 244.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.03.2020. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7526/2020 од 04.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 38276/13 од 05.03.2020. године у ставовима првом и другом изреке; ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 38276/13 од 05.03.2020. године и то само у делу у односу на законску затезну камату, утолико што је одбијен захтев тужене ВВ за законску затезну камату за период од 05.03.2020. године до дана извршности одлуке; ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена одлука о трошковима поступка садржана у преосталом делу става трећег изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 38276/13 од 05.03.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена Народна банка Србије дала је одговор на ревизију тужилаца.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, ... 18/20) па је оценио да ревизија тужилаца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Указивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није било предмет оцене овог суда, јер се ради о повредама које се не сматрају ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем НБЈ Завода за израду новчаница и кованог новца од 21.08.1986. године, сада покојном ГГ, њиховом раднику, дат је на коришћење, као трајно решење стамбеног питања, двособан конфоран стан у Београду, који ће корисити са супругом ВВ и синовима ДД и ЂЂ и на основу тог решења закључен је уговор о коришћењу стана 15.11.1986. године којим је ГГ као носилац станарског права примио на коришћење на неодређено време стан који се налази у улици ... број .. у Београду, укупне површине 55 м², који ће користити заједно са члановима домаћинства – супругом ВВ и синовима ДД и ЂЂ. Брак између ВВ и сада пок. ГГ разведен је правноснажном пресудом Окружног суда у Београду П 2788/87 од 05.11.1987. године, али су ГГ и чланови његовог породичног домаћинства супруга ВВ и синови ДД и ЂЂ наставили да заједно са њим живе у том стану и то синови све до 2001. године, а ВВ до краја 2002. године. ГГ се обратио НБЈ Заводу за израду новчаница и кованог новца захтевом за куповину стана дана 03.02.1992. године у коме је као прилог навео уговор о коришћењу стана у овереној фотокопији, потврду о пребивалишту или фотокопију личне карте, доказ о својству члана породичног домаћинства (извод из матичне књиге рођених –

венчаних) и сагласност носиоца станарског права оверену од суда да члан породичног домаћинства може откупити стан. Дана 26.02.1992. године сада пок. ГГ дао је писану и оверену сагласност носиоца станарског права да његова супруга ВВ као члан породичног домаћинства закључи уговор о откупу предметног стана чији је носилац права располагања НБЈ – Завод за израду новчаница. Овде тужена ВВ је закључила уговор о купопродаји предметног стана у друштвеној својини дана 28.02.1992. године са НБЈ – Заводом за израду новчаница и кованог новца. Тужила АА је од 01.07.2002. године почела да живи са сада пок. ГГ у стану у улици ... број ..., стан број 1, а са истим је закључила брак у јуну 2005. године из које брачне заједнице је рођен малолетни ББ, овде тужилац. ГГ преминуо је ...2008. године, а његова заоставштина расправљена је решењем Другог општинског суда у Београду О 2722/08 од 10.11.2008. године, за наследнике су оглашени његова супруга АА и синови ДД, ЂЂ и малолетни ББ, на заоставштини која се састоји из права на основу потврде о упису у евиденцију носилаца права Агенције за приватизацију РС и новчаном износу на текућем рачуну код Привредне банке. На оставинској расправи тужила АА је сазнала да је предметни уговор о откупу стана закључила овде тужена ВВ, након чега је покренула ову парницу.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев тужилаца, правилно закључујући да није основан ни основни ни евентуални тужбени захтев.

Законом о стамбеним односима („Службени гласник СРС“ број 9/85, пречишћен текст, 18/85, 11/88, важећег у време добијања предметног стана на коришћење и закључења уговора о коришћењу стана), чланом 16. став 2. било је прописано: када је станарско право стекао један од брачних другова који живе у заједничком домаћинству, носилац станарског права је и други брачни друг.

Чланом 17. наведеног Закона било је прописано да у случају развода брака ранији брачни другови који су носиоци станарског права споразумно одређују који ће од њих остати носилац станарског права (став 1.); ранији брачни другови могу да се споразумеју да наставе коришћење стана или да тај стан замене за две стамбене јединице (став 2.).

По оцени Врховног суда, правилан је закључак нижестепених суда да су сада покојни ГГ и овде тужена ВВ у свему поступили по члану 16. став 2. и члану 17. став 1. и 2. наведеног Закона о стамбеним односима, те да су споразумно одредили ко ће од њих остати носилац станарског права, јер је тужена ВВ претходно стекла својство носиоца станарског права у смислу члана 16. став 2. наведеног Закона, након чега је сада покојни ГГ дао писану и оверену сагласност да ВВ закључи уговор о откупу – куповини предметног стана, што је иста и учинила дана 26.02.1992. године. У том стану наставили су да живе са својим синовима ДД и ЂЂ сада пок. ГГ и ВВ и након развода брака све до 2001. односно 2002. године. Са изнетих разлога предметни уговор о купопродаји је закључен сходно важећим законским прописима и исти је правно ваљан, због чега није основан тужбени захтев, јер нису испуњени услови за примену члана 20. Закона о основама својинскоправних односа, а није основан ни евентуални тужбени захтев, јер нису испуњени услови за примену одредбе члана 103. Закона о облигационим односима.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета применом одредбе члана 165. став 2. Закона парничном поступку.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, већ се истима понављају жалбени наводи цењени од стране другостепеног суда, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију тужилаца и одлучио као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**